

ת"פ 10881/03/20 - מדינת ישראל נגד ואל שרבאתי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10881-03-20 מדינת ישראל נ' שרבאתי
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
מאשימה	מדינת ישראל ע"י עו"ד אחינועם צוראל
נגד	
הנאשם	ואל שרבאתי ע"י עו"ד מאהר חנא

החלטה

רקע

הנאשם היה מאז שנת 2006 עוסק מורשה בתחום ההובלה, ובזמנים הרלוונטיים הוביל באמצעות משאיות סחורה משטחי הרש"פ לישראל. כמו כן הנאשם היה בעליה של חברה למסחר כללי (להלן: **החברה**), אשר לא נרשמה ברשות המסים כעוסקת.

נגד הנאשם הוגש כתב האישום, על פיו ב- 42 מקרים שונים שהתרחשו בתקופה שבין אוקטובר 2017 ועד מאי 2018 הובילו נהגים מטעמו של הנאשם, באמצעות כלי רכב שבבעלותו, טובין מהשטחים שבשליטת הרשות הפלסטינית לישראל, ללא חשבונית מס שהוצאה כדין, והוציאו טובין משטחי הרש"פ לישראל במעברי גבול שלא נקבעו לכך. על פי עובדות האישום ב- 39 מהמקרים היו לנהגים תעודות משלוח, שהוצאו על ידי החברה שבבעלות הנאשם, ובשלושה מקרים (אישומים 3, 13 ו- 15) היו לנהגים תעודות משלוח מזויפות שהוצאו על שם חברה שלנאשם אין קשר אליה.

בשל מעשים אלו יוחסו לנאשם 42 עבירות של הובלת טובין ללא חשבונית שהוצאה כדין והוצאת טובין מהאזור במקום לא מותר.

בין הצדדים מחלוקת בשאלה האם היה על הנהגים מטעמו של הנאשם להחזיק בחשבונית מס או שדי בכך החזיקו בתעודות משלוח שהוציאה החברה. המחלוקת נוגעת לפרשנותו של סעי' 129 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, אשר זו לשונו:

(א) טובין של אדם לשימוש בעסקו לא יובלו בכלי הובלה אלא אם כן יש עמם חשבונית או תעודת משלוח, או אם אותו אדם הופטר מקיום חובה זו בתקנות או על פי הוראות המנהל, בתנאים שקבע.

(ב) לענין סעיף זה, "חשבונית או תעודת משלוח" - כל אחד מאלה:

- (1) חשבונית או תעודת משלוח שהוצאו כדין בידי עוסק הרשום לפי חוק זה, ולעניין טובין המובלים לאזור או לשטחי עזה ויריחו - חשבונית שהוצאה כדין בידי עוסק הרשום לפי חוק זה, הכוללת פרטים שקבע המנהל;
- (2) חשבונית שהוצאה כדין באזור או בשטחי עזה ויריחו בידי עוסק הרשום שם לפי הדין המקביל לחוק זה, ובלבד שהיא כוללת פרטים שקבע המנהל.

יריעת המחלוקת

לטענת הנאשם, יש לבטל 39 אישומים של הובלת טובין ללא חשבונית, במקרים בהם החזיקו הנהגים בתעודת משלוח שהוציאה החברה שבבעלות הנאשם, שכן כתב האישום אינו מגלה עבירה (אין מחלוקת כי שלושת המקרים בהם החזיקו הנהגים תעודת משלוח מזוייפת כן מקימים עבירה). על פי הטענה, על פי לשון הסעיף ישנן שתי חלופות, ועוסק רשאי להוביל טובין עם תעודת משלוח או חשבונית, ומכיוון שאין מחלוקת על כך שב- 39 מהמקרים היו לנהגים תעודות משלוח של החברה, לא היתה עליו חובה לצרף חשבונית.

המאשימה השיבה, כי כאשר מוביל אדם טובין שנקנו ממוכר הפועל בשטחי הרשות הפלסטינית, במטרה להביאם לישראל, חובה עליו להצטייד בחשבונית מס שהוציא אותו מוכר, העומדת בכללים אותם קבעה רשות המסים, וזאת על מנת לאפשר קיומו של מנגנון קיזוז והתחשבנות הקיים בין מדינת ישראל לרשות הפלסטינית, ואין די בתעודת משלוח. בתשובתה הרחיבה המאשימה ביחס לרקע ההיסטורי של ההסכמים שבין הרשות הפלסטינית ומדינת ישראל, אשר לאורם נחקק הסעיף, וביחס לתכלית לשמה נחקק - מניעת התחמקות ממס. לטענת המאשימה, גם אם לשון החוק אינה כוללת תניה מפורשת, כי בהובלת טובין משטחי הרשות לישראל, הרי שפרשנות תכליתית של הסעיף, על רקע מטרתו וההיסטוריה החקיקתית שלו, מובילה למסקנה כי זו היתה כוונת המחוקק. לאור זאת טענה, כי בכל מקרה בו מוביל עוסק ישראלי טובין שמקורם בשטחי הרשות, חל עליו סעי' 129(ב)(2) וחובה עליו להציג חשבונית מס שהוצאה על ידי המוכר הפלסטינאי (חשבונית P) ולא תעודת משלוח.

דין והכרעה

קריאת סעי' 129(א) לחוק מס ערך מוסף מלמדת, כי חובתו של מי שמוביל טובין היא להחזיק "חשבונית או תעודת משלוח". סעי' 129(ב) מגדיר מהי חשבונית או תעודת משלוח, וכולל שתי חלופות:

- (1) חשבונית או תעודת משלוח שהוצאו כדין בידי עוסק הרשום לפי חוק זה, ולעניין טובין המובלים לאזור או לשטחי עזה ויריחו - חשבונית שהוצאה כדין בידי עוסק הרשום לפי חוק זה, הכוללת פרטים שקבע המנהל;
- (2) חשבונית שהוצאה כדין באזור או בשטחי עזה ויריחו בידי עוסק הרשום שם לפי הדין המקביל לחוק זה, ובלבד שהיא כוללת פרטים שקבע המנהל.

קריאת הסעיף מלמדת, כי החלופה הראשונה (ס"ק 1) מתייחסת ברישא להובלת טובין בתוך שטח מדינת ישראל, שם יכול המוביל לבחור בין תעודת משלוח לבין חשבונית, ובסיפא להובלת טובין בתוך שטח מדינת ישראל, אל שטחי הרשות הפלסטינית, שם חייב המוביל להחזיק בחשבונית שהוצאה כדין ולא תעודת משלוח. משכך, החלופה השנייה (ס"ק 2) אינה עומדת בפני עצמה, אלא יש לקרוא כהמשך לחלופה הראשונה, והיא אינה רלוונטית להובלה רגילה של טובין בתוך ישראל, אלא רק להובלת טובין שמקורם בשטחי הרשות - ואז חייב המוביל להחזיק חשבונית שהוצאה על ידי

המוכר בשטחי הרשות, ולא תעודת משלוח.

פרשנות זו מתיישבת לא רק עם לשון החוק, אלא גם עם כוונת המחוקק ומטרת החוק, היינו מניעת התחמקות מתשלום מס אמת וקיומו של מנגנון קיזוז יעיל והוגן בין מדינת ישראל לרשות הפלסטינית. הדברים עולים מדברי ההסבר להצעת החוק, שם נכתב: "**כיום רשאי עוסק להוביל סחורה לרשות הפלסטינית בליווי תעודת משלוח או חשבונית. כדי להגביר את האכיפה מוצע לאפשר הובלת הסחורה בליווי חשבונית בלבד, אשר רק לפיה ניתן לבצע את ההתחשבות עם הרשות הפלסטינית בהתאם להסכם שנחתם בקהיר ביום 4.5.1994.**"

הפרשנות אותה מציע ב"כ הנאשם, כי ס"ק (1) חל גם על מי שמוביל טובין משטחי הרשות לתוך ישראל באופן שאדם זה יכול לבחור אם להחזיק תעודת משלוח או חשבונית, למעשה מרוקן את ס"ק (2) מתכנו, שהרי רק מי שמוביל טובין שמקורם בשטחי הרשות יכול לקבל חשבונית שהוצאה שם.

מעבר לכך, גם בנסיבותיו המיוחדות של התיק שלפני, עולה כי החברה שבבעלות הנאשם לא נרשמה כעוסק אצל הרשויות והנהגים שפעלו בשמו של הנאשם אף החזיקו בתעודות משלוח מזויפות בשלושה מקרים - ועניין זה לכאורה משליך על מידת תום הלב שניתן לייחס לנאשם ועל האפשרות כי טעה טעות "בלתי נמנעת באופן סביר" בהבנת לשון החוק.

סיכום

דוחה הבקשה לביטול האישומים.

המשך לפני ביום 9.11.20, 13:00.

ניתנה היום, ג' חשוון תשפ"א, 21 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.